

ПАМ'ЯТЬ ГОДИНОЮ НЕ ВИМІРЯТИ

Захід, що відбувся у відділі соціального розвитку об'єднаного профкому НВО «Прип'ять» масовим назвати не можна. Та до цього і не прагнули його організатори. Вони просто хотіли зробити приємність учасникам ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, які працюють у зоні відчуження не один-два роки, а набагато довше. Йому так пасувала назва - година пам'яті.

Розпочалася вона в кімнаті-музеї, який створено напередодні 10-річчя Чорнобильської трагедії. Багато присутніх схвилювали представлені тут експонати. Це - фотографії усіх періодів ЛНА: від перших днів - до сьогодні. З особливою зацікавленістю оглядали паспорти всіх організації зони відчуження, їх створення і подальшу діяльність. Тривогу і біль викликав розділ, присвячений Прип'яті. Тепло, лагідно, як про малу дитину, розповідали про своє рідне місто, в якому в багатьох з них минули найкращі роки життя, де залишилось не тільки надбане і нажите, але й пам'ять. Лише у споминах вона єдина, веде нас, як мама малу дитину за руку у той рай-місто, де були радість, перший поцілунок, бездонні солов'їні вечори і ночі, щастя.

Таким воно залишиться назавжди для багатьох, хто жив у ньому, знав достеменно його околиці й ближні ліси і луки.

Як і ту сосну з «рудого» лісу, яка стала для всього світу символом Чорнобиля. Навіяла вона спомини колишній жительці Прип'яті, працівниці НВО «Прип'ять» Т.Ф. Лепшиній.

- Пам'ятаю 1976-1978 роки. Дерево росло у красивому сильному лісі. Вже й тоді ми звертали на нього увагу, але не знали, що стане воно гірким символом. Фотографія сосни після квітня 1986 року обійшла сотні видань світу...

Різні асоціації викликали й інші експонати музею. Фотоальбом про спорудження Славутича - це вже історія. У ньому літопис міста від першого каменя виробничих приміщень і до закладання фундаментів житлових споруд, об'єктів соціально-культурного призначення і т.ін. І, безперечно, місце нинішнє, його соціальний портрет.

Всі розділи «озвучені» віршами колишньої прип'ятчанки поетеси Любові Сироти. Прочитавши їх, не залишишся байдужим, очі встилаються слізною росою, а серце - тремтить у зажурі.

З таким настроєм ми й залишали кімнату-музей. Продовження години пам'яті відбулося у Чорнобильському будинку культури. Вже у фойє глянули нам у саме серце з фотографій учасники ЛНА на ЧАЕС, яких вже нема на світі. Це - прості люди, колишні працівники підприємств і організації зони відчуження. Різні їхні фотографії за художнім виконанням і розмірами, є навіть перепустка у зону відчуження, а безцінні вони, як і ті люди-чорнобильці, які поклали своє життя на вівтар Вітчизни.

... Спомини. Спомини. Про найдорожче і найцінніше. Вірші. Пісні. Звучали вони з вуст наших колег, яких щодня тут, у Чорнобилі, ми бачимо серйозними і діловими. А які вони розкуті і милі, щирі душею у простій невимушеній обстановці за чашечкою кави, та й ще з мовленими власними віршами. Ці слова про головного інженера НВО «Прип'ять» С.М. Красножона, який своєю поезією з Чорнобильського циклу підкорив усіх присутніх.

А як були вдячні вони організаторам цього заходу Т.Б. Большаковій, С.М. Нестеровій, Г.М. Костенко, Т.В. Насоновій, Л.І. Грабчак. За, можливо, найврушливішу мить єднання і мудрий злет пам'яті, які інколи варті рокам, прожитим без мети. Нехай же перша година пам'яті започаткує в зоні відчуження постійність таких заходів, які тримають нас на плині непокірної річки життя.